

som ligger til grunn for arbeidernes faglige virksomhet i Sovjetunionen.

I en senere artikkel vil fagforeningenes virksomhet i produksjonslivet og samfunnet bli nærmere belyst.

FRA LAUGSÅND forts. fra s. 2.
enten det er til krigsinnsats eller tyskerarbeid, og vi gjennomfører konsekvent den stille sabotasje i alle dens former.

Samtidig må vi innstille oss på kravene om aktiv innsats. For mange vil et slikt krav komme som en forløsning. Vi kan ikke vente, og gode nordmenn vil heller ikke ønske, at vi skal få var frihet tilbake uten medvirkning som en gave utenfra. Våre heimstyrker står ferdig oppsatt og venter bare på signalet til aksjon. Vi vet at de hver dag håper at dette signal vil komme, og at de da vil gjøre sin plikt. Men også de andre som ikke er militært organisert, må innstille seg på at heimefrontens ledelse vil sette igang aksjoner av en voldsommere karakter enn dem vi hittil har opplevd. Våre fiender er trengt opp i et hjørne, de er desperate og kan gripe til desperate midler. I så fall må vi svare i det eneste språk de forstår. Vi kan ikke forholde oss passivt om tyskerne går til mobilisering, til massehenrettelser eller massedeportasjoner av norske borgere, til omfattende ødeleggelser av våre økonomiske verdier o. s. v. Et våpen som i slike situasjoner kan komme på tale er generalstreik.

Overfor slike muligheter må grensene mellom yrkene falle. Idag er vi ikke arbeidere, prester, advokater, lærere o. s. v., idag er vi først og fremst nordmenn, og vi plikter å sette inn alt, også utenfor den krets hvor vi sedvanlig arbeider. Det er godt å følge parolene, men det er ikke nok. Hver mann må gjøre sin innsats for også

å få andre til å følge dem, og han må forberede seg i tide på å kunne gjøre dette effektivt. Dette er ikke en stor handling, det er en enkel plikt mot vårt land. Fra «Krigsoversikt».

DÅRLIGE NORDMENN

Ved Kra. Brødfabrikk A-S, hvor det produseres brød til den tyske Wehrmacht, hersker det arbeidsforhold som grenser til det utrolige. Bakermester Oscar Borgen og arb. form. Palmer Løvstrand har ved trusler og forbannelser oppjaget tempoet 150 % av hva det var før krigen, de unnser seg ikke for personforfølgelse og trakkasering av arbeidere som ikke er myke nok, så de ser seg nødtvunget til å si opp sine plasser, eller blir oppsagt.

Bedriftsleder Rich. Osmundsen harmonerer med driftsherrene, den sivile produksjon blir villig fortrenget for den tyske, idet fortjenesten er større. Arbeidernes rettigheter blir gang på gang brutt, under foregivende at tyskerne står bak, samtidig som han på det varmeste understreker sin forståelse av arbeidernes vanskelige stilling, men desverre — de någjeldende lover og bestemmelser hindrer ham i å lette noe på sine arbeideres kår!

Utad gode nordmenn; men innad?

DET FINSKE kommunistpartiet er reorganisert på et kjempemøte i Helsingfors. Det kommer til å gi ut et blad sammen med venstre fløy av sosialdemokratiet som nå fører opposisjonen mot Tannerklikken og som grupperer seg omkring de frigitte sosialdemokratiske politikerne og riksdagsmennene Wiik, Sundstrøm o. a. Det første nr. av bladet er alt kommet, det heter Vapaa Sana. Det har vært endel vansker med å få det ut fordi de finske trykkeriene i det lengste forsøkte å boykotte det.

JANUAR

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

DE FAGORGANISERTE ARBEIDERE KREVER KOMMUNISTENE INN I LEDELSEN

Da tyskerne overfalt og besatte Norge, gikk det lang tid før det ble ytet nevneverdig motstand mot okkupasjentene. Det varte lenge før man her i landet fikk organisert en illegal motstandsbevegelse med virkelig myndighet og slagkraft mot de tyske nazister og deres norske lakeier. Det var som hele folket var lamslått av de for oss så uvante hendinger. Men etter hvert øket dog motstanden jevnt og sikkert, enda det hersket atskillig uenighet om midlene i kampen og på tross av at man ingen samlet eller enhetlig ledelse hadde som kunne organisere og samordne kreftene i den felles kamp. Det står nå helt klart for det norske folk at motstandsbevegelsens kamp har lidt under dette forhold.

Det illegale kommunistiske parti innså tidlig nødvendigheten av at den kamp det norske folk måtte føre for å fri seg fra undertrykkerne og bødlene ikke bare måtte føres etter den passive linjes prinsipper, men at også den aktive linje måtte komme til anvendelse. De har da også senere fulgt denne linje, konsekvent og energisk. Arrestasjoner, deportasjoner, pinsler og henrettelser har slått store hull i arbeidernes rekker, men hullene er straks fylt igjen av friske og kampberedte krefter som er villige til å sette alt inn for Norges sak. Den aktive linje har etter hvert fått flere og flere tilhengere; folket innser at det må settes virkelig kraft inn i kampen mot nazibarbarene, og man kan med rette snakke om et gjennombrudd for den aktivistiske linje i motstandsbevegelsen i Norge i dag.

Det som nå gjenstår er å skaffe denne mektige motstandsbevegelse en samlet og enhetlig ledelse som kan lede sluttkampen, som står på dagsordenen, til en hurtig og seierrik slutt. Den norske heimfrontledelse kan ikke lenger holde kommunistene, som har ytet slikt bidrag i den felles kamp og slike offer for den felles sak, og hvis linje har tilslutning av storparten av det norske folk, utenfor ledelsen av heimfronten.

De fagorganiserte arbeidere krever derfor:

Kommunistene med i heimfrontledelsen!

Av to viktige grunner må dette skje straks.

For det første fordi de representerer den best organiserte og mest aktive kampkraft i den norske motstandsbevegelse for å fri land og folk for okkupasjer og nazister så hurtig som råd er.

For det annet fordi kommunister i heimfrontens ledelse vil være den beste garanti mot reaksjon og nynazisme i etterkrigstiden her i landet.

tid å få organisert de fagorganiserte i illegale grupper og at resultatene lot vente på seg.

Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lyktes å få snudd,

Noen faglig nydannelse på det nåværende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

Gi fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!

sk talt
emene.
ampen
er det
t. Det
stelse.
s med
skulle
faglige
hadde
å be-
artede

nytter
Det er

hvert
arbei-
er om-
tet og
kamp
sies å
gelsen.
dsorga-
betyd-
skall.
isolert.
egelse,
dristig-
s tillit.
er bygd
lassen.
gste og
det er
arbei-
gs fri-
en rolle
gen og
om det
ulle ha

som ligger til grunn for arbeidernes faglige virksomhet i Sovjetunionen.

I en senere artikkel vil fagforeningens virksomhet i produksjonslivet og samfunnet bli nærmere belyst.

FRA LAUGSÅND forts. fra s. 2. enten det er til krigsinnsats eller tyskerarbeid, og vi gjennomfører konsekvent den stille sabotasje i alle dens former.

Samtidig må vi innstille oss på kravene om aktiv innsats. For mange vil et slikt krav komme som en forløsning. Vi kan ikke vente, og gode nordmenn vil heller ikke ønske, at vi skal få vår frihet tilbake uten medvirkning som en gave utenfra. Våre heimstyrker står ferdig oppsatt og venter bare på signalet til aksjon. Vi vet at de hver dag håper at dette signal vil komme, og at de da vil gjøre sin plikt. Men også de andre som ikke er militært organisert, må innstille seg på at heimefrontens ledelse vil sette igang aksjoner av en voldsommere karakter enn dem vi hittil har opplevd. Våre fiender er trengt opp i et hjørne, de er desperate og kan gripe til desperate midler. I så fall må vi svare i det eneste språk de forstår. Vi kan ikke forholde oss passivt om tyskerne går til mobilisering, til massehenrettelser eller massedeportasjoner av norske borgere, til omfattende ødeleggelser av våre økonomiske verdier o. s. v. Et våpen som i slike situasjoner kan komme på tale er generalstreik. Overfor slike muligheter må grensene mellom yrkene falle. Idag er vi ikke arbeidere, prester, advokater, lærere o. s. v., idag er vi først og fremst nordmenn, og vi plikter å sette inn alt, også utenfor den krets hvor vi sedvanlig arbeider. Det er godt å følge parolene, men det er ikke nok. Hver mann må gjøre sin innsats for også

å få andre til å følge dem, og han må forberede seg i tide på å kunne gjøre dette effektivt. Dette er ikke en stor handling, det er en enkel plikt mot vårt land. Fra «Krigsoversikt».

DÅRLIGE NORDMENN

Ved Kra. Brødfabrikk A-S, hvor det produseres brød til den tyske Wehrmacht, hersker det arbeidsforhold som grenser til det utrolige. Bakermester Oscar Borgen og arb. form. Palmer Løvstrand har ved trusler og forbannelser oppjaget tempoet 150 % av hva det var før krigen, de unnser seg ikke for personforfølgelse og trakkasering av arbeidere som ikke er myke nok, så de ser seg nødtvunget til å si opp sine plasser, eller blir oppsagt.

Bedriftsleder Rich. Osmundsen harmonerer med driftsherrene, den sivile produksjon blir villig fortrenget for den tyske, idet fortjenesten er større. Arbeidernes rettigheter blir gang på gang brutt, under foregivende at tyskerne står bak, samtidig som han på det varmeste understreker sin forståelse av arbeidernes vanskelige stilling, men desverre — de någjeldende lover og bestemmelser hindrer ham i å lette noe på sine arbeideres kår! Utad gode nordmenn; men innad?

DET FINSKE kommunistpartiet er reorganisert på et kjempemøte i Helsingfors. Det kommer til å gi ut et blad sammen med venstre fløy av sosialdemokratiet som nå fører opposisjonen mot Tannerklikken og som grupperer seg omkring de frigitte sosialdemokratiske politikerne og riksdagsmennene Wiik, Sundstrøm o. a. Det første nr. av bladet er alt kommet, det heter Vapaa Sana. Det har vært endel vansker med å få det ut fordi de finske trykkeriene i det lengste forsøkte å boykotte det.

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

DE FAGORGANISERTE ARBEIDERE KREVER KOMMUNISTENE INN I LEDELSEN

Da tyskerne overfalt og besatte Norge, gikk det lang tid før det ble ytet nevneverdig motstand mot okkupantene. Det varte lenge før man her i landet fikk organisert en illegal motstandsbevegelse med virkelig myndighet og slagkraft mot de tyske nazister og deres norske lakeier. Det var som hele folket var lamslått av de for oss så uvante hendinger. Men etter hvert øket dog motstanden jevnt og sikkert, enda det hersket atskillig uenighet om midlene i kampen og på tross av at man ingen samlet eller enhetlig ledelse hadde som kunne organisere og samordne kreftene i den felles kamp. Det står nå helt klart for det norske folk at motstandsbevegelsens kamp har lidt under dette forhold.

Det illegale kommunistiske parti innså tidlig nødvendigheten av at den kamp det norske folk måtte føre for å fri seg fra undertrykkene og bødlene ikke bare måtte føres etter den passive linjes prinsipper, men at også den aktive linje måtte komme til anvendelse. De har da også senere fulgt denne linje, konsekvent og energisk. Arrestasjoner, deportasjoner, pinsler og henrettelser har slått store hull i arbeidernes rekker, men hullene er straks fylt igjen av friske og kampberedte krefter som er villige til å sette alt inn for Norges sak. Den aktive linje har etter hvert fått flere og flere tilhengere; folket innser at det må settes virkelig kraft inn i kampen mot nazibarbarene, og man kan med rette snakke om et gjennombrudd for den aktivistiske linje i motstandsbevegelsen i Norge i dag.

Det som nå gjenstår er å skaffe denne mektige motstandsbevegelse en samlet og enhetlig ledelse som kan lede sluttkampen, som står på dagsordenen, til en hurtig og seierrik slutt. Den norske heimefrontledelse kan ikke lenger holde kommunistene, som har ytet slikt bidrag i den felles kamp og slike offer for den felles sak, og hvis linje har tilslutning av storparten av det norske folk, utenfor ledelsen av heimefronten.

De fagorganiserte arbeidere krever derfor:

Kommunistene med i heimefrontledelsen!

Av to viktige grunner må dette skje straks.

For det første fordi de representerer den best organiserte og mest aktive kampkraft i den norske motstandsbevegelse for å fri land og folk for okkupanter og nazister så hurtig som råd er.

For det annet fordi kommunister i heimefrontens ledelse vil være den beste garanti mot reaksjon og nynazisme i etterkrigstiden her i land.

FINNLAND

Det er mange vanskeligheter for finnene å rydde av vegen for å likvidere det verste av det gamle. Kritikken mot regjeringen har økt på mange hold, særlig fra arbeiderbevegelsen. Tanner er det vanskeligste problemet fremdeles, ettersom han envist nekter å trekke seg tilbake, mens han har fått hele landsorganisasjonen og det socialdemokratiske partiet mot seg. Allikevel har Tanner enda flere trofaste venner i riksdagen, og fire socialdemokrater i den nåværende regjering er Tanner-menn. Tanner selv har nå begynt å beskytte tyskerne for sine egne tabber. I et intervju optatt i «Aftontidningen» opplyser han at en kjent tale han holdt i Wien i 1941 ikke er holdt slik som den var referert av tyskerne, og at han aldri har villet føre krigen inn på russisk område. «Men da det fra militært hold var sagt at en måtte ha en strategisk grense som gikk inn på russisk område, ga vi oss», sier Tanner, som dessuten sier at han ikke tror «det fins mange finske borgere som har arbeidet slik for freden som meg.» Det er bare trist at en slik fredssjel skal bli så miskjent!

Landsorganisasjonen har ellers gått inn med krav til regjeringen om fullt lønnsvederlag for prisstigningen, så en kommer opp på det gamle lønnsnivået.

Etter fredsforhandlingene prøvde regjeringen å redde den fascistiske militærorganisasjonen «Skyddskåren» (svarer til den norske «Leidangen» i

sin tid) fra oppløsning. De tilstod nok at «Skyddskåren» hadde vært fascistisk i førstningen, men var under krigen blitt en folkeorganisasjon. Dette ville den allierte kontrollkomisjon ikke være med på, og organisasjonen er nå oppløst. Visse finske kretser jamrer seg svært over dette, men i arbeiderbevegelsen er man glad, fordi den har kjent nok av blodig terror fra den kanten. Den svenske avisen «Eskilstunakuriren», som ved siden av «Göteborgs Handels och Sjöfartstidning» har hevdet seg som den klareste demokratiske avisen under krigen, hadde nylig en kommentar til Tanner. Avisen skrev: «Sammen med Ryti er Tanner den fremste talsmann for den ulykkelige krigspolitikken og den enevise fredsmotstanden. Han har greid å kompromittere finsk sosialdemokrati grundig. At han har gjort det med livlig hjelp fra svensk arbeiderpresse gjør ikke saken bedre.

Som hans ivrigste talsmann og forsvarer har Richard Lindström i «Morgontidningen» gjort seg kjent. For den svenske heilagjengen virker den siste utvikling som et utrivelig omslag. Den kaster et lite hyggelig lys over den samling «anpasslinger» (roere) som fins i det svenske partiet. Den finske partiføreren har sitt svenske motstykke i Lindström, Åkerberg og Vougt (svenske sos. dem. redaktører og riksdagsmenn). De bøyde seg også engang til jorden for nazismens seiersmarsj. Det vil for dem være en utrivelig påminnelse om hr. Tanner må gå.»

NORD-NORGE I hundrer av år framover vil minnet om denne skjenselsdåd da tyskerne og landsforrederne jaget vekk folket, brente og la landet øde, leve i Nord-Norge. Det er sannheten slik alle vil få den berettet av ofrene for «den brente jords taktikk». Er det så noe rart at Gestapo og quislingpolitiet allerede har foretatt de første arrestasjoner blant «flyktningene».

FRA SOVJETUNIONEN

Fortsatt fra forr. nr.

I sine anstrengelser for å høyne arbeidsproduktiviteten har fagforeningene i årenes løp nyttet en rekke forskjellige metoder. Ved et uttellig opplysnings-, organisasjons- og propagandaarbeid har en oppnådd beundringsverdige resultater. En av formene for denne virksomhet, med sikte på å trekke massen av arbeidere inn i aktiv behandling av produksjonsspørsmålene er de såkalte produksjonsdrøftingene. Arbeiderne i et arbeidslag, en avdeling innen et verksted, eller fra hele bedriften skal uttale seg om utsikten for produksjonen innen et visst tidsrom, peke på ting det er uenighet om, avsløre feil og foreslå hvordan en best skal kunne rå bot på disse. Produksjonsdrøftingene innledes vanligvis av en representant for administrasjonen eller en arbeider, som i god tid har fått i oppdrag av sine kamerater å undersøke forholdene på arbeidsplassen. Deltakerne i møtet blir gjort kjent med bedriftens stilling og oppgaver, og arbeiderne hvordan de har organisert sitt arbeid, avslører sine «yrkesfinesser» o. s. v. for at de i størst mulig grad skal komme bedriften til gode. De forslag til forbedringer som kommer fram på produksjonsdrøftingene blir senere virkelig gjort under fagforeningens kontroll.

Spesielt befatter disse produksjonsdrøftingene seg med rasjonaliserings-spørsmål og oppfinnelser. Under arbeidet kan mange ganger arbeiderne komme på ideer til forenkling av arbeidsmetoder og arbeidsbesparende forandringer. — I andre land vegrer en seg for å komme fram med slike ideer, fordi en gjennomføring av disse kan medføre at en arbeidskamerat blir arbeidsløs. — I Sovjetunionen

er det ikke slik. Har et forslag praktisk interesse gir bedriftsledelsen forslagsstilleren all mulig hjelp til utarbeiding av de tekniske beregninger og tegninger. Forslag som praktiseres med gode resultater blir premiært. Betydelige summer spares på denne måten inn for bedriften. I 15 maskinverksteder sparte en således inn hele 8,2 mill. rubel i 1936 ved å omsette arbeideroppfinnernes forslag i praksis. Oppfinnerne selv fikk 790 000 rubel i prem'er. I de senere år har en utvidet rammen for produksjonsdrøftingene, slik at forbundsstyrene tar de dyktigste arbeiderne til å holde foredrag om de erfaringer og yrkesfinesser, av alle slag, som de sitter inne med.

I kampen mot analfabetismen og den «landlige» innstilling til arbeidet har fagforeningene særlig anvendt et nett av klubber, bibliotek og kulturparker. Utviklingen av denne virksomhet kan leses av følgende statistiske oppgaver. I 1923 fantes det 1951 klubber og 1906 bibliotek med 3 611 870 bind. I 1937 var dette øket til 6795 klubber og 13 000 bibliotek med 42 000 000 bind.

De tekniske studiene viser oss en del tall. Folkekommissariatet for tungindustrien rapporterer i 1936 at 600 000 arbeidere gikk kurser for å tilegne seg de første grunnreglene for teknikk. Av disse tok 27 % eksamen med «meget tilfredsstillende» og 41 % «tilfredsstillende». Av 294 000 arbeidere i samme industrigren tok 30 % eksamen med mtf. og 42 % med tf.

Hvorledes har så fagbevegelsens arbeid for å drive arbeidsproduktiviteten i været lyktes? Hvilke resultater har en nådd når en har et moderne industriapparat — verdens yngste — til disposisjon? Sammenlikner en russiske og amerikanske oppgaver, viser det seg at produksjonsapparatet i sin hel-

DÅRLIGE NORDMENN

«Friheten» fortsetter under denne rubrikk offentliggjørelsen av bedrifter og personer som går fiendens erinder. Denne gang gjelder det en disponent ved Bærums Verk. Han har tidligere fått flere advarsler, men det hjelper ingen ting. I stedet truer han sine arbeidere med nazimyndighetene. På alle mulige måter gjør han det umulig for sine folk, tempoet skal økes enda det holder førkrigsnivå o. s. v. Hvis ikke forandring skjer vil navnet i neste omgang bli offentliggjort.

Det samme gjelder ledelsen av Grorud Jernvarefabrik, med en ingeniør og dennes sønn i spissen. De gikk så vidt at de meldte en arbeider til arbeidsgiverforeningen for sabotasje fordi en slipemaskin gikk varm. Også her trues det med Grini eller «reise

het blir mer effektivt nyttet i Sovjet enn i U.S.A. Det vil si at det hvert år kommer større produksjon fra hver maskin i Sovjet, mer garn pr. spindel, mer kull pr. kullhammer, mer råjern pr. kubikkmeter masovn o. s. v. Dette har sin årsak i de foretelser som hemmer produksjonen i et kapitalistisk land (streiker, kriser, periodisk stans o. s. v.), men som ikke forekommer i Sovjetunionen. Ser en derimot på de enkelte bedrifters indre organisering av arbeidet og arbeidernes dugelighet ligger U.S.A. foran. Arbeidsproduktiviteten har enda ikke nådd samme nivå som i Amerika. Men tempoet i arbeidsproduktivitets stigning viser at dette forhold nødvendigvis ikke behøver å bestå.

Sovjets fagforeninger har uten tvil under de for oss ennå ukjente forhold stort sett klart å mestre de maktpåliggende oppgaver som 25 års skiftende tilskikkelser har stilt dem overfor.

nordover». Forøvrig utmerker disse herrer seg ved sin kyniske og ufor-skammete opptreden overfor sine arbeidere i denne vanskelige tid. Vær forsiktig ellers går det galt!

I pølsemakeriet til en av byens største detaljforretninger opptre en pølsemakermester og hans formann også på en slik måte at en alvorlig advarsel er på sin plass. Det hjelper ikke om man kaller seg jøssing og god nordmann aldri så meget når man i handling viser unnfalhet eller iveie i fiendens tjeneste. Snu om mens det er tid!

KONTINGENT — NÆRINGSSAM- BANDET — PAROLEBRYTERE

I forbindelse med kontingent til Næringssambandet har i den senere tid bl. a. våre forsikringsselskaper vært gjenstand for press. Den store masse av selskaper har lojalt fulgt parolen og nektet innbetaling. Det viser seg imidlertid at noen ganske få — 8 å 9 — selskaper har brutt fronten og betalt. Disse selskaper samt deres direktører er satt på svarteliste og vil senere måtte stå til rette for sin handlemåte.

ADVARSEL:

Det tyske sikkerhetspoliti og RK har 13-11 begynt trykning av et lite hefte som består av engelsk propaganda. Det skal trykkes i et antall av 50 000 og spres rundt. Deretter skal sannsynligvis settes i gang rassiaer og arrestasjoner av dem som er i besittelse av disse hefter. Trykningen foregår hos A-S Oslo trykk, Akersgt. 78.

**GI FAGFORENINGSKONTINGENTEN SOM MINIMUM TIL ILLE-
GALT ARBEID!**

FEBRUAR

DE FAGORGANISERTES KAMPORGAN

DEN ILLEGALE FAGBEVEGELSE OG OPPGAVEN I DAG

Allerede lenge før krigen var den norske fagbevegelses kampkraft meget sterkt nedsatt, vesentlig som følge av arbeiderpartiets regjeringsovertagelse. Denne passivitet fulgte fagorganisasjonen også etter krigsutbruddet i 1940. Etter et tilløp til samlet motstand — melkestreiken — ble slått fort og brutalt ned av tyskerne, gled man igjen over til den passive politikks linje, for manges vedkommende så å si for godt. At dette ikke er for sterkt sagt, framgår av at det fremdeles, over 4½ år etter, er innflytelsesrike krefter, både her i landet og utlandet, som ikke bare selv inntar en passiv rolle i kampen mot okkuperter og nazister, men som til og med direkte motarbeider de krefter som optok den aktive kampen for landets frigjøring. Heldigvis blir denne kretsen mindre og mindre etter hvert som de mister kontakten med det arbeidende folk her heime som krever en mer aktiv krigføring. Det tok lang tid før man, for det meste med nye krefter, fikk i stand en organisert motstandsbevegelse av betydning innen de fagorganiserte rekker. Og det skulle ikke gjøre det lettere at de som tok kampen opp måtte føre den på to fronter. På den ene side mot det tyske Gestapo, på den andre siden mot den massive blokk av passivister innen fagorganisasjonens og arbeiderbevegelsens egne rekker. De aktive ble av sine egne arbeidsfeller endog framstilt som skumle individer, med enda skumlere hensikter, som politiske svartebørshandlere og farligere enn Gestapos agenter! Artikkelen stod i en av fagbevegelsens illegale aviser og satte bunnrekord i ondsinnet agitasjon. Under slike forhold er det lett å skjønne at det tok tid å få organisert de fagorganiserte i illegale grupper og at resultatene lot vente på seg.

Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lyktes å få snudd,

ikke bare arbeidernes, men praktisk talt hele folkets mening om kampformene. De aller fleste skjønner nå at i kampen mot de nazistiske barbarer nytter det ikke med unnfalhet og passivitet. Det fører bare til selvopgivelse og utslettelse. Den nazistiske dynamikk må møtes med aktiv kamp. Det er en lærdom man skulle tro våre ledende menn innen den faglige og politiske bevegelse her i landet hadde høstet lenge før krigen, bare ved å betrakte den nazistiske eksplosjonsartede utvikling i Tyskland.

I kampen mot en slik bevegelse nytter det ikke med noe kompromiss. Det er enten eller.

Disse kjensgjerninger har etter hvert blitt erkjent av de fagorganiserte arbeidere. Og særlig i det forløpne år er omstillingen fra den tidligere passivitet og lammelsestilstand til viljen til aktiv kamp blitt så merkbar at den nå kan sies å prege storparten av motstandsbevegelsen.

Den nazistiske «Arb. fagl. landsorganisasjon» er uten noen som helst betydning. Den er bare et stort tomt skall. De komiske ledere er fullstendig isolert.

Det er bare den illegale fagbevegelse, den som arbeiderne med mot og dristighet har bygd, som har arbeidernes tillit. Den har deres tillit fordi den er bygd opp av arbeiderne selv på arbeidsplassen. Fordi den har de dyktigste, modigste og mest handlekraftige menn. Fordi det er en massebevegelse som kan gjengi arbeiderne den ledende stilling i Norges frigjøringskamp som de i kraft av den rolle de spiller i samfunnshusholdningen og sin størrelse har krav på, og som det burde ha vært en selvfølge de skulle ha inntatt helt fra først av.

Noen faglig nydannelse på det nåværende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

Gi fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!